

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/124/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010341
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6120010341.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Adriány Považanovej, v trestnej veci obžalovaného U. W. na verejnom zasadnutí dňa 21. októbra 2020, za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 02.07.2020, sp.zn. 1T/32/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného U. W. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 25.01.2020 v čase okolo 04.18 hod. na ceste č. I/66 v okrese O. O. viedol v smere od obce W. I. do O. O. osobné motorové vozidlo zn. W. I., evč. O.-XXX E., kde bol za mostom pred banskobystrickou mestskou časťou B. zastavený a kontrolovaný za ním idúcou hliadkou OO PZ Slovenská Ľupča, pričom po zastavení vozidla si presadol z miesta vodiča na predné sedadlo spolujazdca, následne bol pri kontrole vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške, resp. lekárskeho vyšetreniu spojenému s odberom a vyšetrením krvi, za účelom zistenia hladiny alkoholu alebo iných návykových látok v jeho krvi, avšak dychovú skúšku ako aj lekárske vyšetrenie odberom a vyšetrením krvi odmietol vykonať, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Za to mu bol podľa § 289 ods. 2 Tr.zák., § 38 ods. 2 Tr.zák., § 56 ods. 2 Tr.zák. uložený peňažný trest vo výške 800,- Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. mu bol pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr.zák. mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 20.07.2020, a to proti výrokom o vine a o treste. Uviedol, že skutku kladeného mu za vinu sa nedopustil a s napadnutým rozsudkom nesúhlasí.

Na verejnom zasadnutí prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok za zákonný a správny, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Zároveň nesúhlasil s návrhom obžalovaného na vypočutie ďalšieho svedka, takýto postup hodnotil ako účelovú obhajobu produkovanú 9 mesiacov od skutku.

Naproti tomu obžalovaný zdôraznil, že sa trestného činu nedopustil a žiadal, aby sa vecou zaoberal nanovo okresný súd. Súčasne navrhol aj vypočutie svedka X. O., ktorý skutočne viedol motorové vozidlo. Tento pochádza zo W.T., pričom ho stotožnil na základe vlastného pátrania, keď sa o ňom dozvedel od ľudí.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie bolo podané obžalovaným ako oprávnenou osobou, a to v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine a o treste, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by

prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nebolo podané dôvodne.

Súd prvého stupňa prejednávaneému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák.

Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, vrátane vyhodnotenia dôkazov na str. č. 5 a 6., s ktorým sa stotožnil, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na námietky obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine.

Je nepochybné, že v danom prípade boli produkované dve skupiny dôkazov, a to v prospech, ale aj v neprospech obžalovaného, ktoré si navzájom odporovali. Nebolo sporné, že obžalovaný sa v danom čase a na danom mieste nachádzal v idúcom osobnom motorovom vozidle, a následne aj po jeho zastavení. Rozdielne boli len tvrdenia o tom, kto predmetné vozidlo v skutočnosti viedol.

Obžalovaný dokazoval, že osobné motorové vozidlo po tom, čo im ďalšia policajná hliadka odvieďa pôvodného vodiča X. E. na odber a vyšetrenie krvi, nevedol on, ale pre neho vtedy neznáma osoba, ktorá išla náhodou okolo a prijala ponuku, aby ich odviezla do O. O., kde by nemusela ísť sama pešo. Táto osoba na mieste, kde boli dostihnutí ďalšou zasahujúcou policajnou hliadkou, približne 1 až 2 minúty pred jej príchodom, vozidlo zastavila a odišla. Neexistoval teda žiadny dôvod, aby sa podrobil dychovej skúške, resp. lekárskemu vyšetreniu na zistenie alkoholu, resp. iných návykových látok v krvi, keďže vozidlo nevedol on. Navyiac členovia zasahujúcej policajnej hliadky ho vôbec nevyzvali, aby sa podrobil dychovej skúške, len za neho konštatovali, že ju odmietol, taktiež ho nepoučili o trestných následkoch odmietnutia, a ani ho nevyzvali, aby absolvoval lekárske vyšetrenie. Vo vozidle sa, okrem neho, nachádzal Q.H., ktorý bol opitý a spal, ale aj I. J., ktorý bol hore a situáciu sledoval, pričom tento svedok potvrdil v celom rozsahu jeho obhajobu.

Naproti tomu existovala druhá skupina dôkazov, a to priami svedkovia Y. Y. a S. Z., členovia policajnej hliadky, ktorí svojimi výpoveďami preukazovali, že to bol práve obžalovaný, kto viedol predmetné osobné motorové vozidlo a zastavil ho až na základe nimi použitých zvukových a svetelných výstražných znamení na služobnom motorovom vozidle. Títo svedkovia zhodne uviedli, že mali neustály vizuálny kontakt s pred nimi idúcim vozidlom, za ktorým zastali vo vzdialenosti pár metrov, pričom bezprostredne videli, ako si obžalovaný presadá po zastavení vozidla zo sedadla vodiča na sedadlo spolujazdca vpredu. Obidvaja k vozidlu pristúpili z rôznych strán len pár sekúnd po jeho zastavení, navyiac na vozidlo dobre videli, pretože ho mali nasvietené prostredníctvom svetiel na ich služobnom motorovom vozidle. Títo svedkovia nemali žiadny reálny dôvod, aby vypovedali do takej miery v neprospech obžalovaného, ktorého ani nepoznali. Vykonávali služobný zákrok, pričom nemožno opomenúť, že ďalšia policajná hliadka krátko pred tým odvieďa pôvodného vodiča predmetného vozidla na toxikologické vyšetrenie, o čom vedeli.

Zasahujúci príslušníci policajnej hliadky jednoznačne uviedli, že žiadna iná osoba, okrem obžalovaného a svedkov I. J. a Q.H., sa v predmetnom vozidle nenachádzala, ani z neho nevystúpila a žiadna iná osoba sa nenachádzala ani v ich blízkosti. Z tohto dôvodu odvolací súd zamietol návrh obžalovaného na vypočutie ďalšieho svedka, ktorý mal údajne predmetné vozidlo viesť, pretože nikto iný sa vo vozidle, ani v jeho blízkosti nenachádzal, a ak by sa tak naozaj stalo, uvedení priami svedkovia by ho nepochybne museli zbadáť. Navyiac nedôveryhodne vyznieva aj to, že obžalovaný svedka stotožnil až po deviatich mesiacoch od skutku, teda nie počas prípravného konania, ani konania pred súdom prvého stupňa, ale až v odvolacom konaní, odhliadnuc od obžalovaným uvedených pochybných okolností, za ktorých sa uvedená osoba mala dostať k vedeniu vozidla. Uvedení svedkovia taktiež potvrdili, že obžalovaného riadnym spôsobom vyzvali na vykonanie dychovej skúšky a následne aj na lekárske vyšetrenie odberom a vyšetrením krvi, a taktiež ho poučili o trestných následkoch v prípade ich odmietnutia.

Dôležitým bolo i to, že obžalovaný už bol v minulosti dvakrát trestaný, hoci sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol, pričom sa v druhom prípade dopustil zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c, d) Tr.zák., za čo mu bolo uložené aj ochranné protitoxikomanické ambulantné liečenie. Zobrať do úvahy bolo potrebné i to, že vo vozidle sa nachádzal svedok Q.H., ktorý bol pod takým vplyvom

alkoholu, že si skutok vôbec nepamätal. Svedok I. J. si síce priebeh udalosti pamätal, ale tento sa s obžalovaným evidentne poznal, teda by mal prípadne dôvod vypovedať v jeho prospech.

Krajský súd po komplexnom zhodnotení dôkaznej situácie dospel k záveru, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, vyvracia ním produkovanú obhajobu a dostatočne preukazuje, že skutok kladený mu za vinu sa stal takým spôsobom, ako správne ustálil okresný súd, ako aj to, že ho spáchal práve obžalovaný. Súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech nebol totiž dostatočne spôsobilý na to, aby mohla byť aplikovaná zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného, a preto nemohol byť v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený tak, ako sa toho domáhal. Práve naopak, je zrejmé, že obžalovaný sa chcel svojou účelovou obhajobou zbaviť svojej trestnej zodpovednosti.

Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu, a to zavinenia, možno dospieť k záveru, že obžalovaný konal v tzv. priamom úmysle a jeho pohnútkou bola snaha o zmarenie zistenia objektívnym spôsobom, či pri vedení osobného motorového vozidla nebol ovplyvnený návykovou látkou, hoci by vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Obžalovaný v podanom odvolaní neuviedol bližšie dôvody, pre ktoré napádal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste.

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému, odvolací súd sa stotožnil s výrokom prvostupňového súdu, ktorý obžalovanému uložil vyššie uvedené tresty. Okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré bol podľa Trestného zákona povinný prihliadnuť, predovšetkým v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr.zák., odvolací súd preto poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. č. 6 a 7, s ktorým sa stotožnil.

Prvostupňový súd u obžalovaného správne nezistil existenciu žiadnej priťažujúcej, ani poľahčujúcej okolnosti, teda ich pomer bol 0 : 0 (nadbytočne uviedol ust. § 38 ods. 2 Tr.zák.). Vzhľadom k tomu nedošlo ani k zníženiu hornej hranice, ani k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá predstavovala možnosť uložiť obžalovanému trest odňatia slobody až na 1 rok. Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď mu neuložil najprísnejší druh trestu, a to trest odňatia slobody, no uložil mu iné, miernejšie alternatívne druhy trestov. Peňažný trest vo výmere 800,- Eur bol primeraný vzhľadom na povahu spáchaného prečinu, a taktiež možnosť nápravy obžalovaného, na ktorého sa hľadí, akoby odsúdený nebol. Pri určení výmery tohto trestu správne zohľadnil aj osobné a majetkové pomery obžalovaného, odôvodnené bolo aj uloženie náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 2 mesiace. pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu zo strany obžalovaného úmyselne zmarený. Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky, tento bol uložený obžalovanému v prvej štvrtine trestnej sadzby stanovenej pre tento druh trestu. Pôsobenie týmto druhom trestu na obžalovaného bolo na dosiahnutie účelu trestu nevyhnutné, pretože obžalovaný sa dopustil tohto trestného činu práve v súvislosti s vedením osobného motorového vozidla. Navyiac nemožno opomenúť ani skutočnosť, že bol v posledných piatich rokoch pred spáchaním trestného činu 9-krát sankcionovaný za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Práve kombinácia uložených trestov v danej výmere zabezpečí v danom prípade v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr.zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov. Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine a o treste, považoval podané odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.